

sædvanlige Formaning om at passe godt paa deres Klæder og vendte dermed tilbage til Haven.

Her kom Tjenestepigen Angelica imod hende fra Havestuedøren og sagde:

„Frue! Der er en Mand, som gerne vil tale med Herren.“

„Han er ikke hjemme, maa du sige. — Hvad er det forresten for en Mand?“

„Jeg kender ham ikke. Men det er vistnok den samme, som var her forleden Dag, da Herren heller ikke var hjemme.“

„Saa gør ham en Undskyldning og bed ham komme igen om en Timestid, dersom det er ham belejligt. Til den Tid er Præsten nok kommen hjem.“

Fru Betty havde taget Plads paa Tremmebænken under det skyggefulde Æbletræ, der i Sommerens Løb var bleven hendes Yndlingsopholdssted. Hun tog et Haandarbejde, der tilfældigt laa der, og gav sig til at strikke for at bekæmpe sin Sindsbevægelse. Hendes Ansigt var usædvanlig blegt, Øjnene røde og forvaagede. Den Spænding, hvori hun nu snart i et Døgn var bleven holdt, havde aldeles ødelagt hende. Hele hendes Legeme var som elektrisk af Nervøsitet.

Siden den foregaaende Dags Eftermiddag havde hun ikke set Emanuel. Hun havde dengang været inde hos ham i hans Stue med et Brev, som Posten havde bragt, og i hvis Udskrift hun havde ment at genkende hans Kones uøvede Haand. Allerede længe havde hun kunnet mærke paa Emanuel, at han ventede at høre derovre fra sit gamle Hjem, og hun forstod nu, at dette var det utaalmodigt imødesete Svar, der skulde bestemme over hans Fremtidsskæbne. Underligt nok var hun straks bleven lidt uhyggelig tilmode ved Synet af Brevet; det syntes hende at se ud til at indeholde et sørgeligt Budskab. Aldrig før var den Tanke blot et Øjeblik faldet hende ind, at hendes Broders Kone kunde vægre sig ved at forny det afbrudte Samliv. Nu begyndte hun at ængstes, — og hvad senere var sket, havde kun yderligere bestyrket den mørke Anelse, der straks betog hende.

Emanuel havde den hele Aften ikke ladet sig se. Han havde lukket sig inde i sit Værelse og ikke villet indlade nogen, hver-